

**Ik vergeet nooit
van waar ik kom ...**

“Als het een jongen wordt, dan noem ik hem Jordan”, dacht vader Botaka. In die tijd was de Amerikaanse basketter Michael Jordan razend populair, dus was het zo’n gek idee nog niet. Het werd inderdaad een jongen, en zo kreeg de pasgeboren baby de naam Jordan. Een carrière als basketballer kwam er niet – al is het wel een van zijn hobby’s – maar Jordan Botaka schopte het wel tot profvoetballer. Als aanvoerder van de Sint-Truidense Voetbalvereniging – STVV dus – speelt hij zich elke week in de kijker. Ook reist hij regelmatig af naar Congo om er voor de nationale ploeg te spelen. Voetbal is een grote prioriteit, maar toch bepaalt het spel niet zijn hele leven. En wanneer hij begint te praten over wat hem écht motiveert, is Jordan wel voor even vertrokken ...

Vorig jaar maakte STVV een schitterend seizoen mee, ook al greep de ploeg op het einde net naast de prijzen. Of de verwachtingen voor dit jaar werkelijkheid worden, is nog maar de vraag. Maar succes is voor Jordan meer dan het winnen van zoveel mogelijk matches: “Voor mij persoonlijk is succes wanneer je gelukkig bent met alles wat je doet. Het is niet per se rijk zijn, de mooiste en de duurste dingen hebben. Je vindt tegenwoordig maar weinig

mensen die eigenlijk heel blij zijn met wat ze doen, die tevreden zijn hoe hun leven loopt. Als je vreugde hebt in alles wat je doet, ben je volgens mij wel succesvol.”

Maar veel vreugde heb je toch niet na een verloren match?

“Ik heb altijd een doel voor ogen, dus na een nederlaag ben je teleurgesteld omdat je die wedstrijd verloren hebt, maar dat betekent niet het einde van je ambitie. Verliezen hoort erbij, vandaar dat ik het eigenlijk gemakkelijk heb om me over een nederlaag heen te zetten. Ik zie het als een deel van het proces, als deel van wat ik wil behalen. Ik denk niet dat je succesvol kunt worden zonder tegenslagen of nederlagen. Voordat je gelukkig bent met hetgeen wat je doet, ga je vaak eerst door momenten die je minder leuk vindt. Ik geef zeker niet op en ik vergeet vooral niet van waar ik kom. Ik blijf het gevoel houden: OK, ik heb verloren, maar ik ben nog altijd gezegend”.

De lange weg naar zekerheid ...

“Ik zal nooit vergeten van waar ik kom”: het is een uitspraak die Jordan verschillende keren herhaalt tijdens het gesprek. Dan gaat het niet alleen over het feit dat hij in Congo geboren werd, maar ook over de weg die hij sindsdien heeft afgelegd. In zijn prille kinder-

“Als kind moest ik mee naar de kerk. Je hoort daar dat God bestaat en die dingen, maar je komt op een punt in je leven waarop je zelf beslissingen moet nemen en zelf gaat bepalen waar je echt in gelooft en waarin niet”.

jaren ging Jordan's geboortestreek door een woelige en gewelddadige periode. Het gezin zag zich gedwongen het land te verlaten. Als politieke vluchtelingen belandden ze in een asielcentrum in Nederland, waar het bang afwachten was of ze zouden mogen blijven. Hoewel hij te jong was om alle mogelijke consequenties te overzien, was hij zich wel bewust van de onzekerheden: *"Ik was jong, ik maakte me nergens druk om, ik kon altijd spelen. Maar dan word je ietsjes ouder en van de ene op de andere dag zie je je vriend niet meer. Dan vraag je waar die is gebleven en dan hoor je dat die is teruggestuurd omdat die geen papieren krijgt. Dat is het leven in een asielzoekerscentrum: je weet nooit of je mag blijven, of je een legale burger van het land gaat worden, of dat je terug moet".*

Dat vormt je leven wel?

"Zeker, heel jong ga je al beseffen: we leven op één wereld, maar eigenlijk zijn het verschillende werelden. De een is rijk, de ander is arm. De een wordt iedere dag veilig naar school gebracht en komt weer thuis, de ander zit al op jonge leeftijd te werken om brood op tafel te krijgen".

Keuzes

Wie de profvoetballer Botaka ontmoet, maakt ook direct kennis met hem als mens. En wie Jordan als mens leert kennen, krijgt hem tegelijk als

overtuigd gelovige te zien. Het begint al met zijn polsbandje waarop staat: BIG – Ballers In God. Dat verwijst naar een groep voetballers die regelmatig contact met elkaar hebben, gebaseerd op hun gezamenlijk geloof in God. Zijn geloof komt ook voortdurend ter sprake tijdens het interview; het werd hem ook om zo te zeggen met de paplepel ingegoten. Toch is geloven voor Jordan geen automatisme: *"Als kind moest ik mee naar de kerk. Je hoort daar dat God bestaat en die dingen, maar je komt op een punt in je leven waarop je zelf beslissingen moet nemen en zelf gaat bepalen waar je echt in gelooft en waarin niet. Dat moment kwam ook in mijn leven en ik heb veel zaken meegemaakt waarvan ik heilig overtuigd ben dat als ik Jezus Christus niet kende, ik nooit zover zou zijn gekomen".*

Dat het geloof in Christus van jongs af aan een doorslaggevende rol in Jordan's leven heeft gespeeld, wordt duidelijk uit de vele anekdotes die hij kan vertellen. Zelfs zijn verlangen om voetballer te worden heeft iets religieus: op een donker voetbalveld, ergens op een winteravond lang geleden, zag hij het licht: *"Ik was een jaar of negen en mijn broer voetbalde ook. Ik wachtte tot hij klaar was met zijn training en dan zouden we samen naar huis gaan. Op een van de velden brandde ergens nog een lamp en daar ben ik met de bal gaan spelen, wat trুকjes gaan doen en zo. En op*

een gegeven moment stopte ik, ging ik op mijn knieën en begon te bidden. Ik zei: God, ik wil een voetballer worden, ik wil dat U mij een profvoetballer maakt. Nou, volgens mij is dat gebed wel verhoord geworden ..."

Horror

Dramatische gebeurtenissen kende Jordan niet alleen in zijn kinderjaren. Zeven jaar geleden, voordat zijn profcarrière goed en wel was begonnen, verloor hij zijn vader, en nog geen maand voor dit interview beleefde hij – in zijn eigen woorden – een 'horrorweek'. Binnen vier dagen overleden een familielid en een ploeggenoot; de eerste door geweldpleging, de tweede door een noodlottig ongeval waarbij nog anderen omkwamen. Dat greep hem diep aan, maar deed zijn geloof niet wankelen. Jordan verwijst daarbij spontaan naar het boek Job - niet bepaald de gemakkelijkste tekst uit de Bijbel - dat over de zin van het lijden handelt. Job was een succesvolle en steenrijke man van duizenden jaren geleden, die op korte tijd alles kwijt raakte. Zijn vrienden en zelfs zijn eigen vrouw gaven hem de raad om het geloof overboord te gooien, maar daar wilde Job niet van weten. Jordan herkent zich daar in: *"Hij zei, en dat zal mij altijd bijblijven, zal ik alleen maar het goede aannemen van wat God mij geeft en het slechte niet? En weet je, dat is iets dat altijd in mijn gedachten zit: ik neem alles aan wat er mij overkomt, omdat*

ik weet dat God geen situatie in mijn leven laat komen, die ik niet aan zou kunnen".

Maar blijf je na zulke gebeurtenissen niet met een heleboel vragen zitten?

"Ja, er zijn inderdaad heel veel vragen naar boven gekomen en tot op de dag van vandaag begrijp ik het niet. Het is niet omdat ik ga bidden en Bijbel-lezen dat ineens alle vragen beantwoord worden. Maar het geeft me wel rust en dat is, denk ik, het belangrijkste; dat ik rust vind, dat ik het kan accepteren en dat ik verder kan leven".

Ook als je het niet kunt verklaren?

"Ik kan heel veel dingen niet verklaren, we zijn niet gemaakt om alles te weten of alles te begrijpen. Zo zie ik het. Juist omdat we alles willen begrijpen en alles willen weten, zijn we vaak onrustig".

Veldwerk

Begin vorig seizoen werd Botaka aanvoerder van het team, wat de nodige verantwoordelijkheden met zich meebrengt. Bob, die instaat voor de jeugdwerk van Sint-Truiden, maar de prestaties van de A-kern van 'de Kanaries' ook van dichtbij volgt, vindt dat geen verrassing: *"Hij heeft een groot verantwoordelijkheidsbewustzijn en hij voelt zich aangesproken als er voor de groep iets geregeld moet worden".* Physical trainer Bart sluit zich daarbij

aan: *"Hij is heel vaak bezig met de anderen en ik denk dat er weinig kapiteins zijn die hun rol op die manier invullen. Ik vraag me af waar hij de energie blijft halen, uiteindelijk moet hij zelf ook presteren".* Bob: *"Hij voelt zich aangesproken als er iets voor de groep geregeld moet worden en ik denk dat hij wel een beetje geïnspireerd wordt door zijn geloof om verantwoordelijkheid op te nemen".*

Is hij dan toch niet een beetje fanatiek?

Bart: *"Als voetballer wel, want als topsporter moet je fanatiek zijn. Maar als gelovige niet. Dan moet je ook in de eerste plaats respect hebben voor de overtuiging van anderen. Daar begint het mee. Iemand die heel fanatiek of extreem is in zijn geloof, die heeft niet veel respect voor de ander".* Jordan beaamt: *"Iedereen heeft zijn eigen kijk op het leven, dus ik heb de mijne. Maar dat wil niet zeggen dat de manier waarop de andere jongens naar het leven kijken, fout is. Zij respecteren mijn overtuiging en ik respecteer die van hen. Ik ben niet de baas van het team, maar ik denk niet dat ik voor niks aanvoerder ben".*

Een leidersstijl, die zijn verantwoordelijkheden opneemt, een voorbeeld voor anderen, een goede speler die nooit zenuwachtig is, ja zelfs steeds de rust zelf lijkt te zijn. Is er dan niets verkeerd over Jordan Botaka te zeggen? Bart weet toch wel een puntje: *"Ondanks dat hij als*

"Ik kan heel veel dingen niet verklaren, we zijn niet gemaakt om alles te weten of alles te begrijpen. Zo zie ik het. Juist omdat we alles willen begrijpen en alles willen weten, zijn we vaak onrustig".

kapitein verbaal sterk en charismatisch overkomt, is hij af en toe net op tijd op de training". Bedoel je eigenlijk: net te laat? *"Inderdaad, soms net te laat, daar zal hij als kapitein nog aan moeten werken".*

Vragen en antwoorden

Met zijn 26 levensjaren heeft Jordan in principe nog een hele toekomst voor zich, zowel met zijn job als voetballer als voor wat er daarna komt. Dat hij op die leeftijd al heel wat bagage aan levenservaring heeft, is een groot voordeel. Niet dat hij alle

antwoorden heeft, zal hij ook grif toegeven. “Kijk er zullen altijd vragen achterblijven, we zullen altijd vragen waarom? Waarom heeft God bepaalde dingen toegelaten in mijn leven? Dat weet Hij alleen en ik vertrouw op Zijn oordeel. Hoe onbegrijpelijk dat ook voor velen is, dat is mijn realiteit net zoals dat voor Job in de Bijbel een realiteit was. Geloven heeft mij

heel wat opgeleverd en mij gewoon sterker gemaakt, als man, als mens, om door te zetten, om te blijven geloven”.

En zo is en blijft Jordan een gelukkig mens die weet van waar hij komt, maar evengoed uitkijkt naar waar hij naar toe gaat ...

Ciara Goosens – Don Zeeman

Beluister een uitgebreide versie van dit interview in de serie 'Melk & Honing' op www.twr.be

Boeiende geloofsgesprekken aan de keukentafel

Luister via

- www.twr.be
- [iTunes \(zoek op twr.be\)](#)
- [Apple Podcast-app \(zoek op twr.be\)](#)
- [Download de TWR.BE app](#)

